

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 21.

Den 1. August 1876.

Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Eldste John Taylor,
afholdt ved Konferencemødet i det nye Tabernakel,
Salt Lake City, den 6te April 1876.

(Fra «Deseret News».)

Naar vi mødes tilfammen ved saadanne Lejligheder som nærværende, er det absolut nødvendigt, at vi stille os under den Almægtiges Styrelse og Vejledning, det er i Virkeligheden en Ting, som vi til enhver Tid bør gjøre, thi i Herren leve og røres vi, fra ham have vi erhholdt vor Tilværelse, og ham skylde vi enhver Betsignelse, baade af timelig og aandelig Bestaaffenhed, vi nyde, og Alt, hvad der henhører til denne Verden eller den tilkommende. Vi have ved denne Lejlighed forsamlet os for at have vor Opmærksomhed henvendt paa det Ansvar og de Pligter, som paahvile os, og ere knyttede til Guds Rige og Kirke paa Jorden. Det er meget vigtigt, at vi have hans Mand til at vejlede os saavel i Tale som i at høre til, samt i de mange forskjellige Foretagender og Planer, der maatte fremkomme for at opbygge Guds Rige paa

Jorden, thi vi ere virkelig, eller burde være, Herrens Medhjælpere til at fuldbyrde hans Vilje paa Jorden. Og omendkjøndt vi ere meget svage og ube af Stand til at gjøre Noget i og af os selv, saa ville vi dog, med Guds Bistand og Vejledning, ved med Nidjærhed og Trofasthed at udføre de mange forskellige Pligter, der paahvile os, blive istand til at opfylde vort Livs Maal her paa Jorden med Ære for Gud, for hellige Engle og for alle gode Mænd, og saa Lejlighed til at yde idetmindste en hjælpende Haand til Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden, som vi saa ofte omtale, og til at indføre hine ophøjede Principer, som have deres Ophav fra den Højeste. I denne Retning kunne vi desuagtet Intet gjøre af os selv, ej heller kunde nogen Mand, der nogenfinde har levet paa Jorden, gjøre Noget i og af sig selv. Der er

en stor, ophøjet, altregjerende Magt, som styrer og leder Mennekeslægstens Forhold. Han oprejser En og nedstyrter en Anden, han danner og bestemmer Nationernes Stjæbne, og hvad angaar de Planer, han har lagt vedrørende Jorden, hvorpaa vi bo, hvorum han har givet os nogle slygtige Ibeer, saa vil han dog efter Alt være Hovedet, Medarbejderen, den styrende Haand, den førende, undervisende og vejledende Magt. Han har kaldet paa os til at være hans Medhjælpere i det Værk, han har paabegyndt i disse sidste Dage, og han har kaldet en Mangfoldighed af Arbejdere i sin Vingaard, hvem han har lovet at opholde, undervise og vejlede; det er et usfatterligt Privilegium, vi have, at være den Almægtiges Medarbejdere, dog, det er kun formedelsk den Aand, Styrke og Intelligence, som han meddeler os, at vi ville blive istand til at gjøre Noget, der kan være modtageligt i Herrens Dine. Naar vi betragte Herrens Gjerninger i de forskjellige Tidsaldrer, der ere forgangne, og de Husholdninger, der have været indførte i Verden, saa se vi dette øjensynligen lagt for Dagen. I Virkeligheden, naar vi overtænke det Værk, vi ere beskæftigede med, til hvem ere vi i Gjæld derfor? Til Noeen af os? Jeg tror det ikke. Til Josef Smith? Jeg tror det ikke. Han blev brugt som et Redskab i den Almægtiges Haand til at overbringe visse Principer, som Gud aabenbarede til ham; det var Alt, og da han kom, var det ikke hans egne Ord, han talte, men det var Guds til ham aabenbarede Vilje, han forkyndte, og dette er det, vi ere i Besiddelse af igjennem ham, som et Redskab. Saaledes er det med Præsident Young og hans Raadgivere, saaledes er det med de Tolv, med alle Biskopperne, Højraadet, Højpræsterne og alle de mangfoldige Autoriteter i Guds Rige og Kirke paa Jorden. Vi ere ikke

i Besiddelse af Noget selv, thi vi vide Intet, uden hvad Gud har aabenbaret til os, og vi vide kun, hvad der er meddelt os. Vi vidste end Intet om det første Princip af Kristi Evangelium, og jeg har aldrig mødt Noget paa Jordens Overflade, hvor jeg end har rejst, som vidste Noget om disse Ting. Vi ere derfor skyldige til Herren for enhver Kundskab, vi have saaet om den sande Lærdom i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og for alle Frugter, som den har bragt os. Vi ere takskyldige til ham for Kundskaben om Præstedømmet, hvadenten dette Præstedømme er efter den mellisedske Orden, hvilket er efter Guds Søns Orden, eller det er det mindre eller aaroniske Præstedømme. Ingen af os vidste Noget om det, og Ingen har nogenstunde vidst derom, førend Gud meddelte det til os. Det samme gjælder hele Bejen igjennem. Gaa tilbage igjennem Verdens Historie, som den er berettet i Biblen og Mormons Bog, og Du vil finde, at enhver stor Bevægelse, der nogenstunde har fundet Sted iblandt Mennekesne, og som havde Gud til at understøtte den, ikke udsprang fra Mennekesne, men at Gud selv var Ophavsmanden dertil. Endog Jesus selv sagde, da han kom, — „Jeg er ikke kommen for at gjøre min egen Vilje, men hans, som sendte mig,“ og „De Ord, som jeg taler til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gjør Gjerningerne.“ Derfor burde vi, seende Tingene fra dette Synspunkt, mere end alle andre Folk, som bo paa Jordens Overflade, anerkjende Herrens Haand i alle Ting; vi have virkelig en udtrykkelig Aabenbaring desangaaende, som siger, „at Herren er ikke vred paa Andre end dem, som ikke anerkjende hans Haand i alle Ting.“

Vi ere her i et vist Njemed, Verden blev organiseret i et vist Njemed, Verden

blev odelagt i et vist Djeved, og Domme have overgaaet den i et vist Djeved; Evangeliet er blevet indført i et vist Djeved i de forskjellige Tidsaldre, og iblandt de forskjellige Folk, til hvem det er blevet aabenbaret og meddelt, og vi, idag, ere underkastede den almindelige Regel. Herren har ledet os frem, ligesom han engang ledede Israel, ligesom han ledede Nephiterne fra Jerusalem, de ti Stammer og alle andre Folk, som gik til forskjellige Steder. Han har ledet os frem, og den første Ting han gjorde imod os eller imod Verden, hvori vi leve eller hvormed vi ere forbundne, var at sende sit Evangelium, idet han først aabenbarede det til Josef Smith, og han, efterat være bleven besuldmægtiget af den Almægtige og havde erholdt sin Besiddelse igjennem det hellige Præstedømme, som findes i Himlen, og samtidig med denne Besiddelse faaet Myndighed til at overføre denne paa Andre, ordinerede Andre, og disse igjen Andre, og paa denne Maade blev Evangeliet sendt til os i de forskjellige Nationer, blandt hvem vi boede. Og da disse Mænd udgik for at forkynde dette Evangelium, gik de, som Jesus sagde, ikke forat gjøre deres egen Vilje, men deres Faders Vilje, som sendte dem, og forat hjælpe det hellige Præstedømme her paa Jorden med at indføre rene Principer. Saaledes udgik de blandt Nationerne, og Tusinder, Titusinder og Millioner lyttede til deres Vidnesbyrd; men ligesom det var i fordums Dage, saaledes har det været i de sidste Dage. Jesus siger — „Den Port er snevet og den Vej trang, som fører til Livet, og de ere saa, som finde den, medens Porten er vid og Vegen bred, som fører til Fordærvelse, og de ere mange, som gaa ind igjennem den. Dette har været Tilfældet i alle Tidsaldre og blandt alle Folk,

hvor og naarsomhelst Evangeliet er blevet prædikeret til dem.

Nu Herren har i vor Tid ønsket, ligesom han har ønsket til enhver Tid, at samle sig et Folk, som vilde gjøre hans Vilje, holde hans Bud, lytte til hans Raad og udføre hans Befalinger. Hvem skulde han nu sende? Den Vise og Kæde, Filosofen og Statsmanden, Prindsen og Potentaten? Sandelig nej. Herren sender nu, som ved alle tidligere Lejligheder, hvem han vil; han udvælger sine egne Sendebud og udsender dem iblandt Folket. Og da de Elbste af Israel gik ud, sagde han til dem i en særlig Aabenbaring — „Gaa ud, og mine Engle skulle gaa foran Eder, og min Aand skal ledsage Eder.“ De gik, og Herren var sit Ord tro, og Mange af Eder, dengang i fjerne Nationer, lyttede til Livets Ord, og da I hørte dem, I kjendte og forstod dem, netop som Jesus siger — „Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem, og de følge mig, men en Fremmed vilde de ikke følge, men fly fra ham, fordi de ikke kjende de Fremmedes Røst.“ I hørte Sandhedens Røst ledsaget af Guds Aand, og den berørte en Streng i Eders Indre, I viste Lydighed og kom hertil, som vi nu idag finde Eder.

Nu da vi ere indsamlede hertil for at hjælpe, hvad skulle vi da nu gjøre? Baretage vore egne personlige Interesser? Nej. Samle Rigdom? Nej. Soge at komme i Besiddelse af dette Livs Goder og derefter svælge i Nydelsen deraf? Nej, men vi skulle gjøre Herrens Vilje og hengive os selv, vore Talenter og Evner, vor Intelligence og Indflydelse til paa enhver mulig Maade at udføre Herrens Hensigter, og hjælpe til at oprette Fred og Retfærdighed paa Jorden. Dette er, saaledes som jeg forstaar det, hvad vi ere her for, og ikke for kun at bryde os om

bore egne Affairer og lade Gud og hans Rige skjette sig selv. Vi ere Alle interesserede i Guds store sidste Dages Værk, og vi burde Alle være Medarbejdere deri. Det er ret, at vi undertiden overbeje lidt vor sande Stilling og Forhold overfor Herren, overfor Hverandre, Englene, og Verden, med hvem vi ere sammenblandede, og Alle have mere eller mindre at gjøre. Vi bør sommetider standse og overtænke disse Ting. Hvorfor var Gud saa omhyggelig for at bevare Pladerne, hvorpaa disse Optegnelser sandtes, og hvorfra de oversattes? Hvorfor ønskede han saa meget, at de gamle Profeter, som levede paa dette Kontinent mange Generationer tilbage, skulde saa ubrodeligt vogte og bevare disse hellige Optegnelser? Han har sagt os hvorfor — forat disse Ting skulde fremkomme i de sidste Dage til Folkets Gavn, til Gavn for Alle, som vilde tro og adlyde Herrens Ord iblandt Hebnin-gene. Hvorfor? For at vi kunde have et stadfæstende Vidnesbyrd fra et Folk paa dette Fastland, som havde deres Profeter, hvilket kunde stemme overens med det Vidnesbyrd, vi have fra det asiatiske Kontinent, og at der ved Medvirkning af den Sandhed, som derved vilde blive aaben-baret, kunde blive dannet et Bindeled, hvorigjennem Gud kunde meddele sin Vilje og udføre de Hensigter, som han har be-stemt til Udførelse, sørend Verdens Grund-vold blev lagt. Fra Begyndelsen af, da denne Verden blev organiseret, forudbe-stemte Gud Udførelsen af netop den Ting, hvormed vi nu ere spjessfattede. Vi leve i hvad Skrifterne kalde Tjernes Fylbes Hussholdning, i hvilken Herren har sagt, han vil samle alle Ting under Et, enten de ere i Himlen eller paa Jorden; i denne Hussholdning har han bestemt at kalde tilsammen alle hans Faar, som maatte befinde sig paa Jordens Overflade, netop ligesom han gjorde i Jesu Dage. Hvor-

ledes var det dengang? Jesus sagde — „Fader, jeg beder dig ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle tro paa mig, paa det de maa Alle være Et, ligesom du Fader i mig, og jeg i dig, at de og skulle være Et i os; at Verden kan tro, du haver udsendt mig.“ Han har gjort den samme Ting idag. Han har samlet sine Faar, han har organiseret sit hellige Præstedømme i hele dets Fylde, maasse ligesaa suldkomment som det nogenfinde har været orga-niseret paa Jorden. Jeg kjender ikke tilfulde Tingenes Tilstand paa Enoks Tid, mange Ting kunne have tildraget sig paa dette Kontinent, som ikke er blevet os aabenbaret, thi vi have ikke alle deres Optegnelser, idet nogle af de Ting, Pla-derne indeholde, ikke maatte nedskrives den Gang. Men der var Tider, da Menne-skene stode i Forbindelse med Gud; der var Tider, da Gud aabenbarede sig til sine Tjenere, Profeterne; der var Tider, da Mænd kom til Folket med et — „Saa siger Herren“; der var Tider, da Men-ne-skene sagde — „Alt, hvad Herren be-faler os, ville vi gjøre“; der var Tider, da Folket sagde — „Herren er vor Konge, Herren er vor Dommer, Herren er vor Lovgiver, og han skal regjere os.“ Gud ønsker idag at have et Folk lig hint, og at vi, igjennem Præstedømmet paa Jor-den, skulle blive forenede med Præstedøm-met i Himlen, og de med deres Gud.

Der er intet Folk nu, og der har aldrig været et Folk, som kunde udføre Noget uden dette, og som jeg sagde før, uden den Almægtiges Vejledning og An-visning. Der er overordentlig meget, der staar i Forbindelse med disse Ting, og meget heraf er særdeles simpelt og tydeligt; det er i Virkeligheden sagt af en vis Mand, at de ere saa tydelige, „at en velsarende Mand, skjøndt en Daare, ikke behøver at fare fejl deri“; og det blev

sagt i fordoms Dage — „Gud har ikke udvalgt de Støte og Rife af denne Verden, men hvad som er uædelt for Verden, og hvad som er ringeagtet, og hvad som Intet er, for at tilintetgjøre det, som er Noget.“ Herren har gjengivet det hellige Præstedømme, og det er, saavidt jeg forstaar det, Guds Bestyrelse og Regjering, baade i Himlen og paa Jorden, og det Princip, hvorved alle Ting regjeres i Himlene, og hvorved, naar denne Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Søns, Jesu Kristi, alle Ting ville blive bestyrede og regjerede her paa Jorden.

Disse ere derfor, som jeg opfatte dem, Gjenstande af den største Interesse for de Sidste-Dages Hellige, thi det er til dem, jeg taler i denne Eftermiddag. Vi have en Organisation i vor Kirke, ligesom de havde i tidligere Tid. Vi ere blevne underrettede om, at i Jesu Dage paa det asiatiske Kontinent, „Han indsatte i Kirken, først Apostle, dernæst Profeter, derefter Evangelister, Hyrder og Lærere“, 2c.; og vi blive ydermere fortalte, at disse bleve stillede i Kirken, til de Helliges suldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi Alle naa til Enhed i Troen, Guds Søns Betsjendelse, til Kristi Fyldeste bogne Alder; at vi ikke mere skulle være Born, og lade os tumle som Bølger, og omdrive af ethvert Lærdoms Vejr og Mennekenes Trædskhed til Forsørelsens Kunstgreb; men at vi, Sandheden tro udi Kjærlighed, skulle i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Kristus“, paa det vi i Sandhed maa blive lig ham, Et med ham, ligesom han er Et med Faderen.

Dette er, som Principerne have været, og dette er Organisationens Orden. Hvad have vi? Noget meget lignende. Vi have Apostle og et første Præsidentskab. Hvad ere Medlemmerna af det første Præsident-

skab? Apostle. Vi have en Organisation af Tolb, ligesom de havde fordom. Vi have Halvfjerds; i alt dette have vi endog mere, end de havde, skjøndt jeg ikke ved, hvad de havde paa dette Kontinent, det er endnu ikke blevet betjendt; vi ville vide alle disse Ting lidt efter lidt, efterhaanden som Guds Hensigter rulle frem og Alt, hvad der henhører dertil, aabenbares for os. Vi have vore Biskopper, vore Højraad, vore Halvfjerds, vore Ældste, Præster, Lærere og Diaconer. Monstret for dette Præstedømmes Organisation er blevet os givet af den Almægtige gennem Aabenbaringen af hans Vilje til Josef Smith, og dersom vi ere i Besiddelse af nogen Kundskab i denne Retning, der afviger fra den øvrige Mennekeslægts, da er det formedelst Aabenbaring fra Gud, og vi sige, Gud tilhører Vren derfor og ikke os. De udgik i fordoms Dage og prædikede Evangeliet uden Pung og uden Tasse. Vi have gjort det samme. Jeg kan se omkring mig Snese og Hundreder af Mænd, der have været ude iblandt Jordens Nationer, for at prædike Evangeliet uden Pung og uden Tasse, ene stolende paa den levende Gud, i Besiddelse af det samme Præstedømme og Myndigheder, af de samme Sandheder, oplyste, opmuntrede og opholdte ved den samme Aand, det samme Lys og den samme Kundskab, som de første Dages Hellige havde.

Dette er nogle af de mest udbrægede Karaktertræk i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Vi have dernæst samlet os tilfammen. Vel, Profeterne saa dette for Hundreder af Aar tilbage og profeterede om det, men det var efterladt til os at udføre det. Profeten siger — „Jeg vil tage En af en Stad og To af en Slægt, og jeg vil føre dem til Zion.“ Hvad vil du gjøre med dem? „Seg vil give dem Lærere efter mit eget Hjerte,

som skulle søde dem med Kundskab og Forstand." Jeg vil indføre Guds Søns Præstedømme iblandt dem; jeg vil stænke dem Lyk, Aabenbaring og Magt fra Gud til at være ved dem; jeg vil staa hos dem og opholde dem. Han har aabenbaret til os, ligesom tidligere til Andre, den Slægtskabsforbindelses Natur, som eksisterer mellem Mand og Hustru; han har kundgjort os, at der ere evige Baand og Forbindelser og lært os, hvorledes vi kunne knytte disse og sikre os vore Hustruer og Børn, i Forhold til deres Beredvillighed til at efterfølge Guds Aabenbaringer og udføre hans Hensigter. Disse ere nogle af de Principer, han har kundgjort os, og han har givet os Befalinger vedrørende disse Ting og ligeledes angaaende Opbyggelsen af Templer til hans Navns Ære og til deri at udføre Administrationer, paa det at det Alt kan ske paa en Maade, som maa være antagelig for ham. Han har udpeget for os visse Principer henhørende til de evigvarende Pagter med os, vore Fædre og vore Børn, og har vist os, hvorledes vi skulle opfylde de mangfoldige Pligter, som paahviler os, i Overensstemmelse med hans Vilje, hvilken han har kundgjort os igennem det hellige Præstedømme, som han har her paa Jorden. Disse ere Ting, hvormed de fleste af os ere nøje bekendte, hvisaarsag jeg ikke vil citere Skrifterne desangaaende, men kun i al Korthed lægge Eder dem paa Sinde, saa at I for Eder selv kunne overveje og overtænke dem.

Førend vi indkom i denne Kirke og Rige, havde vi hver for sig vore egne forvirrede Ideer om en fremtidig Tilstand; men hvad vidste vi derom? Meget lidt, ja, i Sandhed meget lidt. Vi haabede, at vi skulde komme i Himlen, naar vi døde; vi haabede, at, dersom vi vare gode, ærlige, oprigtige og dydige, Gud da vilde

antage os, hvilket altsammen forsaavidt var meget godt. Men hvad Kundskab havde vi om Fremtiden? Slet ingen. Hvad Kundskab har Verden idag om disse Ting? Slet ingen. Hvad Kundskab har Verden om os eller om hvilken Forbindelse vi have med Gud. Slet ingen. Verden har aldrig set Guds Rige, ejheller kan den nogensinde se det, det er udenfor deres Rækkevne. Jesus sagde i sin Tid — „Uden en Mand er sødt paany, kan han ikke se Guds Rige,“ og langt mindre arve det. De kunne ikke gjøre Noget dertil; vi kunde ikke gjøre Noget dertil, dersom vi vare i deres Stilling; de hedengangne Slægter kunde ligesaa lidt. Hvad kunde de gjøre dertil? Intet. Hvad kunde de forskjellige store Reformatorer, som de kaldes, gjøre i denne Retning? Simpelt hen Intet. Indførte nogensinde nogen af dem Evangeliet saaledes, som Jesus forkyndte det? Ikke én af dem; med al deres Dybd, Iver og Menneskekjærlighed, med al deres Begjær efter at gjøre godt, vare de ikke istand til at udføre disse Ting. Vare de da Alle slette Mænd? Paa ingen Maade. Der var mange gode Mænd iblandt dem, og saaledes er der ogsaa idag; men disse gode Mænd kunne ikke se Guds Rige, uden ved Guds Aand, og det er os utrykkeligt sagt, at „Ingen ved, hvad der er i Gud, uden Guds Aand.“ Og hvorledes erholve de denne? Vi ere blevne lærte, at det sker ved at tro paa den Herre Jesus Kristus, omvende os fra vore Synder, blive døbt i Jesu Kristi Navn til vore Synders Forladelse af dem, som besidde Myndighed, samt ved at erholve Haandspaalæggelse af den samme Autoritet, for den Hellig-Aands Gave. Da er det, at Aanden tager af de Ting, som høre til Gud og Guds Rige, og viser os; da er det, at vi blive bragte i Samkvem med vor himmelske Fader; da er det, at

vi have et Haab, der naar hinsides Sløret, der, hvorhen Jesus, vor Frelser, er gaaet; da er det, at vi have en Salvelse fra den Hellige, som de havde i forbums Tid, hvilken vil lære os Lysets, Livets og Kundskabens Principer, hørende haade til vor nærværende og tilkommende Tilværelse; da er det, at det Mørke, som tilhuller Verden, bliver borttaget, og Himlens Lys tillades at gjennemtrænge vort Sind og meddele det Lys og Forstand; da er det, at vi ere Guds Søner, og det vides endnu ikke, hvad vi skulle blive; den hellige Stribent siger: „Naar Kristus, vort Liv, aabenbares, da skulle ogsaa I aabenbares med ham i Herlighed“; dette sker igjennem hint Princip, og dette Liv, Lys og Kundskab, formedelst Lydighed til Guds Befalinger.

Ved vedblivende at stue fremad, bemærk vi, at der er andre Ting, som ligge foran os. En af disse Ting er Opbyggelsen af Templer, dette er en Gjenstand af overordentlig stor Betydning, som derfor steds burde ligge alle gode Hellige stærkt paa Sinde. Jeg erindrer en Samtale, jeg for nogen Tid siden havde med Baron Rothschild, en Jøde. Jeg viste ham det herbørende Tempel, og han sagde da til mig: „Eldste Taylor, hvad er Eders Mening med dette Tempel? Hvad er Eders Djemed dermed? Hvorfor bygge I det?“ Jeg svarede: „Deres Forsædte havde Profeter iblandt sig, som aabenbarede til dem Guds Vilje og Hensigter; vi have Profeter iblandt os, som kundgjøre os Herrens Vilje og Hensigter, ligesom hine gjorde. En af Eders Profeter sagde: „Den Herre skal

strag komme til sit Tempel, hvilken I opføge. Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? Thi han er som en smeltende Ild og som Dvatterens Sæbe. Nu, min Herre, sagde jeg, vil De udpege mig et Sted paa Jordens Overflade, hvor Herren har et Tempel?“ Han svarede: „Jeg ved intet.“ „Erindrer De den Profets Ord, som jeg citerede?“ Han svarede: „Ja, jeg ved, Profeten siger saaledes, men jeg kjender intet Tempel nogensleeds. Antager De dette forat være det Tempel, han omtaler?“ „Nej, min Herre,“ svarede jeg, „det er det ikke.“ „Vel, hvad er da dette Tempel til?“ Jeg svarede: „Herren har sagt os at bygge dette Tempel, for at vi deri kunne administrere Daab for vore Døde (hvilket jeg derpaa forklarede ham), og ligeledes udføre nogle af de hellige, ægtefabelige Forbindelser og Pagter, som vi tro paa, hvilke forkastes af Verden i Almindelighed, men desuagtet ere blandt de renefte, mest oplysede og forædlende Principer, som Gud nogensinde aabenbarede til Menneskene.“ „Vel, men dette er ikke vort Tempel?“ „Nej,“ svarede jeg, „I ville selv bygge et Tempel, thi Herren har, foruden mange andre Ting vist os, at I Jøder have en vigtig Gjerning at udføre i de sidste Dage, at alle de Ting, Eders gamle Profeter have omtalt, ville blive opfyldte, at I ville blive indsamlede til det gamle Jerusalem, og der opbygge et Tempel; og naar I have bygget det Tempel, og Tiden er kommen, da vil Herren, som I søge, pludselig komme til sit Tempel.“ „Tror De paa Messias?“ „Ja.“

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Den Hellig-Lands Gave.

Af Profeten Josef Smith.

Mangfoldige og modstridende ere Menneskenes Meninger med Hensyn til den Hellig-Land. Nogle have havt for Skik at kalde enhver overnaturlig Begivenhed Virkningerne af Guds Land, medens Andre slet ikke tænke, at der er nogenfømhelst Tilkjendegivelse forbunden dermed, og at den kun frembringer et Indtryk paa Sindet, en indvortes Følelse, Indflydelse, hemmelig Kundskab eller Vidnesbyrd, som Menneskene besidde, og at der er ingen saadan Ting som udbortes Tilkjendegivelse.

Det er ikke til at undres over, at Menneskene ere i saa høj en Grad uvidende om Frelsningsplanens Principer, og især om den Hellig-Lands Gaves Natur, Myn- dighed, Magt, Indflydelse, Gaver og Betsignelser, naar vi tage i Betragtning, at Menneskeslægten i saa mange Aarhundreder har været nedstænket i tykt Mørke og Uvidenhed, uden Aabenbaring, eller Noget til at meddele dem Kundskab om gud- dommelige Ting, der ene kunne forstaa og kjendes ved Guds Land. Begrundet herpaa er det, at det ikke saa sjældent sker, naar denne Kirkes Eldeste prædike til Jor- dens Beboere og forkynde dem, at naar de adlyde Evangeliet, skulle de saa den Hel- ligaands Gave, at Folket da forvente at se et mærkeligt Tegn, stor Tilkjendegivelse af Kraft eller vidunderligt Mirakel finde Sted; og det er ofte Tilfældet, at unge Medlemmer af Kirken, af Mangel paa Kundskab bringe deres gamle Begreber om Tingene med sig og undertiden derved falde i mangehaande Bildfarelser. Vi have nylig faaet Underretning om nogle Faa, der befindte sig i denne Forlegenhed, og ville til deres Dplysning gjøre nogle saa Bemærkninger angaaende denne Gjenstand.

Vi tro, at den Hellig-Lands Gave meddeles og nydes nu ligesaafuldt som i Apostlenes Dage; vi tro, at det er nødvendigt at organisere Præstedømmet, og at ingen Mand kan kaldes til at varetage og udfylde nogenfømhelst Plads til Embedets Forvaltning uden dette; vi tro paa Profetier, Tungemaal, Syner, Aabenbaringer, Gaver og Helbredelser, og at disse Ting ikke kunne erholdes uden ved den Hellig- Lands Gave; vi tro, at hellige Mænd i foruds Dage talte drevne af den Hellig- Land, og at hellige Mænd i vore Dage tale drevne af den samme Land; vi tro, at den er en Trøst og en Vejleder, „at den bringer suvndne Ting til vor Erindring, vejleder os ind i al Sandhed, og viser os de tilkommende Ting“; vi tro, „at intet Menneske kan vide, at Jesus er Kristus, uden ved den Hellig-Land“. Vi tro paa den i al dens Fylde, Kraft, Storhed og Herlighed; men medens vi gjøre dette, tro vi derpaa rimeligt, fornuftigt og i Overensstemmelse med Biblen, og ikke efter Men- neskenes vilde Forestillinger og taabelige Begreber og Traditioner.

Menneskeslægten er meget tilbøjelig til at gaa til Yderligheder i Særdeleshed i religiøse Sager, og paa Grund heraf ønske Folk i Almindelighed enten at se over-

naturlige Ting, eller ogsaa ville de slet ikke tro paa den Hellig-Aands Gave. Naar en Elbste lægger sine Hænder paa En, er det troet af Mange, at denne øjeblikkelig skulde rejse sig og tale i Tungemaal og profetere; denne Ide hidrører fra den Omstændighed, at da Paulus lagde sine Hænder paa nogle Personer, der, efter deres Sigende, kort iforvejen vare blevne døbt med Johannes' Daab, de da „talte i Tungemaal og profetere“. Samt da Philip havde prædikeret Evangeliet til Indbyggerne i Samaria, sendte han Bud til Peter og Johannes, hvilke, da de kom, lagde deres Hænder paa dem for den Hellig-Aands Gave, thi den var endnu ikke falden paa Nogen af dem; og da Simon Magus saa, at den Hellig-Aand blev givet ved Haandspaalæggelse af Apostlene, tilbød han dem Penge, for at han kunde faa den samme Magt. Apstl. Gj. 8 Disse Skriftsteder anses af Mange for at afgive fuldstændig tilstrækkelig Vidnesbyrd for, at en synlig, mirakuløs Tilfjendbegivelse sandt Sted, naarsomhelst der blev givet Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave.

Vi tro, at den Hellig-Aand meddeles ved Haandspaalæggelse af dem, som have Myndighed, og at Tungemaalsgaven og Profetiens Gave ere Aandens Gaver og erholdes formedelst denne; men at sige, at Menneskene altid profetere og talte i Tungemaal, naar de fik Haandspaalæggelse, vilde være at paastaar noget Usandt, modstridende Apostlernes Lærdomme og afvigende fra den hellige Skrift; thi Paulus siger: „En gives Gaver til at helbrede; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal“; og atter „Monne Alle have Naadegaver til at helbrede? monne Alle tale med adskillige Tungemaal? monne Alle udlægge? tydeligt udvisende, at Alle ikke besade den samme Gave, men at En erholdt én Gave og en Anden erholdt en anden Gave — Alle profetere ikke, Alle talte ikke i Tungemaal, Alle gjorde ikke kraftige Gjerninger; men Alle erholdt den Hellig-Aands Gave; undertiden talte de i Tungemaal og profetere i Apostlernes Dage, og undertiden gjorde de ikke. Det samme er Tilfældet med os i vore Dage, medens der mere almindelig ikke finder nogen Ting Sted, der er synlig for den omgivende Mængde; dette vil tydelig fremgaa, naar vi gjernemlæse Apostlernes Skrifter, og lægge Mærke til deres Fremgangsmaade med Hensyn til disse Ting. Paulus siger i sit første Brev til Korinthierne 12te Kapitel: „Angaaende de aandelige Naadegaver, Brødre, vil jeg ikke I skulle være uvidende“; det er af dette klart, at nogle af dem vare uvidende med Hensyn til disse Ting, ellers behøvede de ikke Undervisning.

Han siger atter i det 14de Kapitel: „Eger efter Kjærligheden; tragter efter de aandelige Gaver, men mest at I maatte profetere.“ Det fremgaa meget tydeligt heraf, at mange af dem ikke havde aandelige Gaver, thi dersom de havde disse, var det jo unødvendigt for Paulus at sige til dem, at de skulde tragte derefter, og ligesaa klart er det, at de ikke alle erholdt disse Gaver ved Haandspaalæggelsen, thi de vare som en Menighed alle blevne døbt og blevne bekræftede ved Haandspaalæggelsen — og dog var det til en saadan Kirke og Menighed, der stod under Apostlernes eget Opsyn og Præsidium, at det var nødvendigt for Paulus at sige: „Eger efter Kjærligheden; tragter efter de aandelige Gaver, men mest at I maatte profetere,“ udtrykkeligt fremstillende, at alle disse Gaver vare i Kirken, men at ikke Alle vare i Besiddelse af dem i deres synlige og aabenbare Egenkab.

Men, sæt at Aandens Gaver strax ved Haandspaalæggelsen meddeltes Alle i deres hele Fylde og Kraft, saa vilde den Vantro dog være ligesaa fjern fra at erholde noget Vidnesbyrd som før, undtagen ved et Tilfælde, thi alle Aandens Gaver ere ikke synlige for det naturlige Syn eller den menneskelige Faaetevne; der er i Virkeligheden kun saa af dem, der ere dette. Vi læse, at „Kristus opfør til Himlen, bortførte Fanger og gav Menneskene Gaver; og han bestilte Nogle til Apostle, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere.“ Eph. 4.

Kirken er et fuldstændigt Legeme dannet af forskjellige Lemmer, og er nøje lig det menneskelige System, og Paulus siger, efter at have omtalt de forskjellige Gaver: „Men I ere Kristi Legeme og Lemmer, hver en Del. Og Gud haver sat i Menigheden først Nogle til Apostle, for det andet Profeter, for det tredje Lærere, dernæst kraftige Gjerninger, derefter Naadegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne Alle være Apostle? Monne Alle være Profeter? monne Alle være Lærere? monne Alle gjøre kraftige Gjerninger? monne Alle have Naadegaver til at helbrede? monne Alle tale med adskillige Tungemaal? monne Alle udlægge? Det gjøre de naturligvis ikke, men de ere dog Lemmer paa det samme Legeme. Alle Lemmer paa det naturlige Legeme ere ikke Dje, Dre, Hoved eller Haand — Djet kan ikke sige til Dret, jeg behøver dig ikke, ej heller Hovedet til Foden, jeg har dig ikke behov, de ere alle nøje forbundne Dele af den samme fuldkomne Maskine — det samme Legeme; og naar ét Lem lider, lide de alle, og naar ét Lem glædes, da frydes de alle.

Disse ere da alle tilsammen Gaver; de komme fra Gud; de ere af Gud; de ere alle den Hellig-Aands Gaver; de ere, hvad Kristus opsteg til Himlen for at meddele; og dog hvor saa af dem vare kjendte som saadanne af Menneskene i Almindelighed. Peter og Johannes vare Apostle, og dog lod det jødiske Raad dem hudstryge som Bedragerere. Paulus var baade en Apostel og en Profet, og desuagtet stenede de ham og satte ham i Fængsel. Folket vidste Intet om det, uagtet han var i Besiddelse af den Hellig-Aand. Vor Frelser var „salvet med Glædens Olie fremfor sine Medbrødre“, men desuagtet var det saa langt fra, at Folket kjendte ham, at de kaldte ham Belsebub og korsfæstede ham som en Bedrager. Hvem kunde af deres Udseende udpege en Hyrde, en Lærer eller en Evangelist, og dog havde de den Hellig-Aands Gave.

Mdn for at komme til de andre Medlemmer af Kirken, og undersøge de Gaver, som Paulus omtalte, vi ville finde, at Verden i Almindelighed ikke kan vide Noget om, eller kjende dem, og at der kun er én eller to, de kunde kjende, dersom de meddeltes øjeblikkelig ved Haandspaalæggelsen. Paulus siger i 1 Kor. 12: „Der er vel Forskiel paa Naadegaver, men Aanden er den samme; og der er Forskiel paa kraftige Gjerninger, men Gud er den samme, som kraftigen virker Alt i Alle. Men Aandens Aabenbarelse gives Enhver til det, som er nyttigt. Thi En gives Visdoms Tale formedelst Aanden; men en Anden Kundskabs Tale formedelst den samme Aand; men en Anden Tro ved den samme Aand; men en Anden Naadegaver til at helbrede ved den samme Aand; men en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden Profeti, en Anden at bedømme Aander, en Anden adskillige Tungemaal, men en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker kraftigen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom den vil.

Der er her omtalt mange forskjellige Gaver, men hvilken af dem kunde ses eller kjendes af en Tilskuere ved Haandspaalæggelsen? Vidoms Tale og Kundskabs Tale ere ligesaavel Gaver som noget Andet, men dersom Nogen besad disse Gaver eller erholdt dem ved Haandspaalæggelsen, hvem kunde da se eller vide det? En Anden kunde erholde Troens Gave, og Menneffene vilde være ligesaa uvidende herom. Eller sæt, at en Mand havde Helbredelsens Gave eller Magt til at gøre kraftige Gjerninger; det vilde derfor ikke være kjendt, thi det vilde udkræve Tid og Lejlighed til at sætte disse Kræfter i Virksomhed. Eller dersom en Mand havde den Gave at kunne bedømme Aander, hvem vilde være klogere derfor? Eller om en Mand havde den Gave at kunne udlægge Tungemaal, saa maatte han jo naturligtvis tie, indtil En eller Anden talte fremmede Tungemaal; der er i Virkeligheden kun to Gaver, der ere fattelige for Menneffene i Almindelighed — Tungemaalsgaven og Profetiens Gave. Disse ere de Ting, som mest tales om, og dog vilde et Menneffe, der talte i et fremmed Tungemaal, efter Paulus' Sigende, blive betragtet som en Barbar af de Tilstedeværende. De vilde sige, at det var noget Bluddervelst, et selvopjudent Sprog, og dersom han profeterede, vilde de sige, at det var noget Snak. Tungemaalsgaven er vistnok den mindste af dem alle, og dog er det den, der er mest efterspurgt.

Saa at, i Overensstemmelse med Skriften og Tilkjendegivelsen af Naadegaverne i foruds Dage, meget lidt kunde vides og kjendes derom af den omgivende Mængde, undtagen ved særegne Lejligheder, som paa Pintsedagen.

De største, bedste og nyttigste Gaver vilde Tilskuerne ikke kunne se eller kjende. Det er sandt, at en Mand kan profetere, hvilket er en stor og herlig Gave, som Paulus raadede Folket — Kirken — til at søge og attraa, hellere end at tale i Tunger; men hvad ved Verden om profeteren? Paulus siger, at det er kun for de Troende. Men siger ikke Skriften, at de talte i Tungemaal og profeterede? Jo, men hvo var det, som skrev Skrifterne? Ikke Verdens Menneffer, ejheller tilfældige Tilskuere, men Apostlene, — Mænd, som kunde stjæle den ene Gave fra den anden, og som en Følge deraf vare istand til at skrive derom; dersom vi havde de Skriftekloges og Phariseers Bidnesbyrd om den Hellig-Lands Udgydelse paa Pintsfestens Dag, saa vilde de sige os, at det var ingen Gave, men at Mændene „vare drukne af ung Vin“, og vi vilde tilsidst komme til samme Slutning som Paulus, „Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand.“ Intet Menneffe var bekendt med, hvad der aabenbaredes Paulus, da han blev optaget i den tredje Himmel og saa Ting, som det ikke var ham tilladt at udtale, ejheller vidste Nogen det mindste derom, førend han selv løselig berørte det 14 Aar efter; og da Himlens Dække blev borttaget for Johannes og han i Synet stuede frem igjennem fremtidige Tidældres dunkle Mærke og betragtede, hvad der skulde ske igjennem hver paafølgende Tidsperiode indtil den store Slutnings Scene — medens han beskuede den evige Verdens Herligheder, saa en utallig Skare Engle og hørte Guds Rost — det var alt i Aanden paa Herrens Dag, uset og ukjendt af Verden.

Den Hellig-Lands Gaver, Engles Betjening, Udfoldelsen af Guds Kraft, Majestæt og Herlighed sete sjældent offentlig, og da til Guds Folk, Israelliterne; men almindeligvis naar Engle ere komne eller Gud har aabenbaret sig, har det været til enkelte Individier i Enrum, i deres Lønkammer, i Orkenen eller paa Marken, og

det fordetmeste i Stilhed og uden Støj. Englen udsørte Peter af Fængselet i Natens tause Nørte, kom til Paulus, uset af hans Rejsesæller, viste sig for Maria og Elisabeth, uden at Andre vidste Noget derom, talte til Johannes den Døber, medens Folket omkring var ubidende derom. Da Elisa saa Israels Bogn og hans Ryttere, var det ukjendt for Andre. Da Herren kom til Abraham, var det i hans Pauluns Dør; da Englene kom til Loth, kjendte Ingen dem uden ham selv, hvad der rimeligvis ogsaa var Tilfældet med Abraham og hans Husfru; naar Herren viste sig for Moses, da var det i den brændende Buss, i Tabernaklet eller paa Bergets Top; da Elias borttoges i en Ildbogn, var det uset af Verden; og da han stod i Klippeløsten, var der et voldsomt Jordbejr, men Herren var ikke i Jordenen, der var et Jordstjælv, men Herren var ikke i Jordstjælvet, og der var en sagte Stemme, hvilkens var Herrens Røst, sigende: „Hvad gjør du her, Elias?“

Herren kan ikke altid kjendes paa hans Stemmes Torden, hans Magts Herlighed eller Tilkjendegivelsen af hans Kraft; og de, der ere mest begjærlige efter at se disse, ere netop mindst beredte derpaa, og dersom Herren vilde aabenbares i sin Kraft for Saadanne, ligesom han gjorde til Israels Børn, saa vilde de være de Første til at sige: „Lad ikke Herren tale mere til os, at vi ikke skulle dø.“

Vi ville sige til Brødrene, søger at kjende Herren i Eders Konkammer, kalder paa ham i det Frie. Følg Mormons Bogs Anvisning, og bed over og for Eders Familier, Eders Kvæg, Hjørder, Marker, Korn og Alt, hvad I eje; nedbed Guds Betsignelse over Eders Arbejder og Alt, hvad I foretage eder. Vær dydige og rene, oprigtige og sanddru; holder Guds Befalinger, og I ville da være mere istand til fuldkomment at skjelne Forskjellen mellem Godt og Ondt, mellem guddommelige og menneskelige Ting; og Eders Sti vil være som den Retfærdiges, „hvilken stikker klarere og klarere indtil Fuldkommenhedens Dag.“

Været ikke saa nysgjerrige for Tungemaal, tal ikke i Tungemaal, uden der er en Udlægger tilstede; den eneste Hensigt med Tungemaal er at tale til Fremmede, og dersom Noget ere meget angstelige for at vise deres Intelligence, saa lad dem tale i deres eget Sprog. Guds Gaver ere alle gavnlige paa deres Sted, men naar de anvendes i andre Hensigter, end Gud har bestemt dem til, ere de ofte skadelige, en Snare og en Forbandelse istedetfor en Betsignelse. Vi ville maasse i Fremtiden dvæle noget længere ved denne Gjenstand, men ville foreløbig lade dette være tilstrækkeligt for Nærværende.

Emigrationen.

Den sidste Emigration for iaar vil afgaa den 7de September; Prisen vil være den samme som ved første Emigration. For nærmere Oplysninger behag at læse i Skandinaviens Stjerne Nr. 17. Penge og Navne maa være indsendte til Kontoret i Kjøbenhavn inden den 25de August.

Korrespondance.

Sverig.

Karlskrona d. 14de Juli 1876.

Præsident D. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Det er med Glæde, at jeg giver Dem en kort Beretning om min egen Tilstand, og Fremgangen af Herrens Værk i denne Del af hans Bingsgaard. For Nærværende opholder jeg mig i Blekinge; denne Gren indbefatter omtrent hele Blekingens Len, og tæller omtrent 61 Medlemmer. De ere næsten alle fattige, men gode og trofaste i Evangeliet, villige til at komme til Forsamling, og interessere sig meget for Besøg af saadanne Brødre, der ville leve, som de lære; og i den senere Tid, siden jeg er bleven bekendt med Forholdene, have vi haft gode og trofaste Mænd til Missionærer. Jeg har afholdt tre Forsamlinger i denne Uge, efterat jeg er kommet hertil, tillige har vi Forsamling hver Søndag, alle godt besøgte. Her er mange religiøse Menneſter af mange Slags heromkring. Paa mange Steder har Evangeliet endnu ikke været, og det ser ud, som om det endnu skulde opsamle mange af Israels paa disse omkringliggende Steder; ialtfald ere Udsigterne gode. I Slaane gaar det ikke saa godt, de Hellige ere der meget adspredte, saa at man kun kan samle nogle Faa paa engang, dog Malmø Gren undtagen, den er god, tæller mange gode, trofaste Hellige og Tiendeydere, der opfylde deres Pligter i Alt. Vi holde der regelmæssige Forsamlinger hver Søndag og én eller to midt i Ugen, alle temmelig godt besøgte. Dørlighederne forunde os ligeledes god Fred og viser al Respekt i enhver Henseende. Vi have haft Besøg af visse

salbne Brødre, ja endogsaa af Søsteren fra Zion, men de have kun haft megen liden Indflydelse, og alle deres Møder og Arbejde synes at være frugtesløst. De, som sympathisere med dem, have vi længe ønsket at være fri for, saa de ville ikke længere falde os til Besvær. Den, som har bygget sin Tro paa Sandheden, skal vist staa fast, og hvo, som ej har dette, maa nødvendigvis falde, og det vil blive svært for ham at rejse sig igjen. Her findes for nærværende 7 Brødre, som udelukkende arbejde i Missionen, heri Broder N. Larsen, N. J. Grønlund og mig selv iberegne. Vi dele os saagodtsom vi kunne for at anvende Tiden saa gavnligt som muligt. Ovennævnte Brødre ere for nærværende i Slaane. Broder J. N. Larsen har haft et daarligt Helbred, næsten ligesiden han kom, men han ønsker at gjøre sit Bedste for at fremme Herrens Gjerning. Alle de andre Brødre ere unge, men gode og oprigtige Mænd, som ønske at fremme Herrens Værk. Vi have nok at gjøre i timelig Henseende med at betale vor store Husleje i Malmø, vi have ligeledes et Lokale i Helsingborg, et i Landskrona og et i Lund. I sidstnævnte Plads staar det næsten helt stille for nærværende, og Udsigterne for Fremtiden ere ikke meget lovende der. Hvad mig selv angaar, da befinder jeg mig vel, og dette har været Tilfældet, siden jeg forlod mit kjære Hjem i Vesten. Jeg har saa godt Helbred, saa det aldrig har været bedre, og jeg har haft dette fra den første Dag, jeg satte min Fod paa dette Land, og det er min Bøn til Herren, at det maa saaledes vedvare i Fremtiden. Og skal det stedse være mit største Formaal at arbejde

for denne Gjerning, saalænge det fælder i min Lod at være her, hvilket jeg haaber ej skal blive længe, thi Længselen efter Hjemmet vil altid følge med, vi kunne ikke selv gjøre derfor. Mit Ønske er og har været, siden jeg kom hertil, at gjøre noget Godt for mine Landsmænd, Slægtninge og Venner, men det ser ud, som

om Porten var snevet og Vejen trang, som fører til Livet, og som om kun Faa kunne finde den.

Herren velsigne Dem, kjære Broder, modtag selv og alle Brødrene en venlig Hilsen fra Deres Broder i Pagten

E. Nilsson.

Korrföping d. 21de Juli 1876.

Præsident D. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Seg ankom hertil iaftes og fik da at vide, at De havde været her. Seg var meget kjed af, at jeg ikke vidste det, saa jeg kunde have set Dem, men jeg formoder, det er altsammen ret. Seg skal søge at udfinde, hvormange der ville emigrere, og da lade Dem det vide. Seg opholdt mig i Skaane en Uges Tid og besøgte mine Slægtninge og Venner, af hvem jeg blev meget venligt modtaget, og dersom Tiden havde tilladt mig at forblive der længere, tror jeg vist, jeg kunde have døbt adskillige af dem, men Brødrene ville nok finde dem. Seg blev, som sagt, der en Uge, rejste da op til Smaaland, hvor jeg havde en god Tid; jeg fandt de Hellige i Vesterby Gren gode, men de trængte til Undervisning, efter som Brødrene der, Missionærerne, ere unge og bange for at tale til de Mødre om deres Pligter, i Særdeleshed i timelige Ting. Seg vil blive her nogle faa Dage, og vil derpaa tage igjennem

Östergötland og Smaaland, og holde Forsamlinger iblandt Fremmede, thi jeg har en fast Tro paa, at der kan udrettes meget Godt i denne Del af Missionen. Vi have her kun to Missionærer, hvoraf den Ene endnu ikke kan prædike. Der gives her udmærket Lejlighed til at prædike, man kan saa Forsamlinger, hvor som helst man vil og særdeles talrigt besøgte. Hvor længe jeg kan være borte fra Göteborg, ved jeg ikke. Andersson og Hansson ere omkring der for Tiden. Seg skal med Herrens Hjælp forsøge at gjøre min Pligt og opfylde min Mission og advare Folket. Seg har for nylig døbt nogle Faa, med Udsigt til mange flere om kort Tid. Hvad vi trænge til, er Mænd, fulde af Liv og Energi, til at gaa ligesom vi gif, da jeg sidst var her paa Mission, fra Hus til Hus, uden at frygte, men stolende paa Herren, og ikke paa de Helliges sparsomt forsynede Spisekamre.

Maa Herren velsigne Dem i Deres høje og hellige Kaldelse, er Dønnen af Deres ydmyge Broder i Evangeliet

John C. Sandberg.

Ligesom usund Luft er skadelig for en god Konstitution, saaledes er slet Selvfab skadeligt for et godt Rygte.

Indianerkrig.

Nu har Amerika omsider opnaaet at se en anden Indianerkrig. Naar den vil ende, eller hvor store Tab af Formue og Liv den vil medføre, er Ingen istand til at forudsæ, men uden Tvivl ville mange hundrede værdifulde Liv tilføttes, og Millioner Dollars gaa tabt, medens den varer. General Crooks Expedition forlod Fort Fetterman forrige Mandag; Kavaleriet vil være under Kommando af Kapitajn Royall; Infanteriet kommanderes af Kapitajn Chambers. Kavaleri-Kompagnierne tælle i Gjennemsnit 55 Mand; Infanteri-Kompagnierne 50 Mand hver. Til hvert Kavaleri-Kompagni hører 60 Heste. Et Bagagetrain af 320 Muldyr følger med Expeditionen, ethvert Muldyr bærer 200 Pund. Ligeledes 100 Vogne med Muldyr-Spænd, hvoraf enhver medfører 3500 Pund. Der er 100 Kudste og 10 Vognmestre, 75 Palmænd og 5 Palmestre. Expeditionen bestaar ialt af omtrent 1200 Mand, Infanteri, Kavaleri, Kudste og Palmænd inclusive. Imod denne ringe Styrke siges der, at Sioux, Cheyenne og andre fjendtlige Stammer allerede have 3500 Krigere i Beredskab, mindre end det Halve af den Styrke, de ere istand til at mønstre. Disse Indianere ere vel beredne, bevæbnede med udmærkede Rifler og i Besiddelse af rigelig Ammunition. Mødestedet er ved Blue

Stone, en Biflod til Yellowstone. Den indianse Armé er under Kommando af „siddende Oge“ og „gale Hest“, begge to virksomme Krigere og begjærlige efter at udmærke sig i en Kamp med General Crook, den berømte Indianer Betskæmper. — Ogden Junction, 3die Juni.

Afgaaet til Krigen. I dag (den 22de Juni) afgik 4 Kompagnier af det 14de Infanteriregiment fra Camp Douglas, Salt Lake City, en route for the Black Hills, ifølge modtagne Ordre, idet General Crook nemlig ønskede Forstærkning. Divisionens fire Kompagnier, der staa under Overbefaling af Major Burke, kommanderes af Kapitajn Bennington, Major Burke, Kapitajn Tobey og Løjtnant Calhoun. De medtage to Stykker Feltkøts. — Deseret News.

Washington, den 6te Juli. En Spejder, Overbringer af Depescher, er ankommen til Fort Ellis. Han beretter, at to Detaschementer Tropper, under General Custer og Major Ellis, den 25de Juni angreb en indianse Krigsstyrke paa 2500 Mand i en Døftle i Little Horn. General Custers Kommando blev overvældet og adspaltet, han selv dræbt tilligemed 16 Officerer og 300 Menige. Major Ellis retirerede med stor Vanskelighed, indtil Reserven kom op. — Daily Post.

Blandinger.

Det nationale Forsvar. I Frankrig er der 1 Mand under Vaaben for hver 82 Personer af Befolkningen; i Tydskland 1 for 98; i Italien 1 for 124; i Rusland 1 for 127; i Østerrig 1 for 150. England har 1 for 212; men dersom de 63,000 regulære Tropper i Indien medregnes, bliver det 1 Mand under Vaaben

for hver 148 Personer af Befolkningen, eller omtrent det samme som Østerrig. I Østerrig kan 1 for hver 30 af hele Befolkningen stille under Vaaben ved Mobilisering, Frankrig og Tydskland kunne producere 1 for hver 31, og Italien 1 for 34; Rusland er for nærværende tilfreds med 1 for 50; medens der findes i England og Kolonierne, Indien undtagen, 331,000 brugelige Mænd, eller 1 for 96 af det forenede Kongeriges Befolkning.

Skal et Hjem være i Sandhed lykkeligt, bør der ikke findes Hemmeligheder i det. Hustruen bør frimodig betro sin Mand sine smaa Sorger og Daarskaber, og han vil hjælpe hende ud af det. Han er hendes andet Jeg — ikke hendes Dommer og Herre. Og naar paa den anden Side en Mand har Tillid til sin Kone, vil hendes skarpe Syn ofte se Ting, som ere undgaaede hans Opmærksomhed. Han er ude i Verden den hele Dag, og hans Tanker ere optagne af mange Enkeltheder; hun derimod sidder hjemme, ofte ene eller kun med et Barn til Selskab; hun tænker over, hvad man har betroet hende, ser det fra mange forskjellige Sider; hun har den Tid dertil, som vi savne — Opdages det derimod, at der har været en Hemmelighed tilstede, vækkes Skinsygen, og da løsnes Kjærlighedens Baand paa begge Sider. Uden ubetinget Tillid og Fortrolighed er den ægtefællelige Lykke sjelden varig.

Hig er den Mand, der har en god Helbred og en ren Samvittighed; den Fader, der har sunde og lykkelige Born; den Hustru, som ejer sin Egtefælles Hjerte; den unge Pige, hvis Horizont ikke begrænses af „den Mand, der skal komme“, men som har et Formaal heri Livet, enten hun møder ham eller ikke; den unge Mand, som kan lægge Haanden paa Hjertet og sige: Jeg har behandlet enhver Kvinde, jeg har truffet paa min Vej, som jeg ønsker, at min egen Søster skal behandles af andre Mænd“, og det lille Barn, som gaar tilsæns med et Kys paa sine Læber, og som vaagner og mindes en hjærlig Moders Velsignelse og modtages af hendes Smil.

Jungen Glæde er mere heldbringende eller bedre stiftet til at fortrænge Sorgen end den, man finder i huslig Lykke, i Selskab med retfærdige og veltilfredse Menneſker og i Betragtning af Naturens Skjønheder.

Falskheden flyver hurtigt som Vinden, medens Sandheden kryber langsomt frem som en Snegl. Men Falskheden gjør saa mange Omveje, at Sandheden ved stadig at holde sig til den lige Vej uden at se til Højre eller Venstre snart vil indhente den alligevel.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Oldste John Taylor . . .	321.	Indianerkrig	335.
Redaktionens Bemærkninger . . .	328.	Blandinger	335.
Korrespondance	333.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af D. N. Liljenqvist,
Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.